

spørges om Midler til at forsøge dets Indtægter, er der bl. andet blevet peget paa en Forhøjelse af Billetpriserne. Jeg udgør det Mindretal i Teaterkommissionen, der har taget Afstand deraf. Jeg tror, at naar det først og fremmest gælder om at faa Teatret fyldt, er Midlet dertil ikke en Forhøjelse af de ordinære Teaterpriser, men at Forhøjelsen i alt Fald bør falde paa et andet Punkt. Det der viser sig at være vanskeligt, er i det daglige, til det jævne, at faa Teatret fyldt ved de almindelige normale Billetpriser. Derimod viser det sig, at saa snart Teatret er i Stand til at byde lidt ekstraordinært, noget, der giver lidt Afvæksling i det alt for tilbante, saa er der en stærk Tilstrømning, saa sælges der ud baade til dobbelte og til forhøjede Priser. Derfor tror jeg, at naar man gaar til en Forhøjelse af Priserne, er det selve de forhøjede Priser, der skulde sættes op, naar der er Tilstrømning til Teatret, naar der er Rift om Billetterne, saa meget mere som Afstanden mellem de forhøjede og de dobbelte Priser er alt for stor. Blev de forhøjede Priser satte til 35 à 40 pCt. over de ordinære i Stedet for 25 pCt., saa blev der en mindre Afstand mellem de forhøjede og de dobbelte Priser, og saa vilde der maasse være færre, der betænkte sig paa at betale dobbelt Pris, naar de derved ikke kom til at give saa meget mere over forhøjet Pris som nu. Jeg tror, at det vilde være en langt sikrere Vej at gaa end den at forhøje de ordinære Priser. Den anden Grund til, at Teatrets Stilling efterhaanden er bleven ungunstig, og at dets Balance har faldet sig saa uheldigt, er en Grund, som Rigsdagen bærer sit Medansvar for. Jeg sigter derved til den succesive Forhøjelse af Lønningerne. Jeg siger ikke noget i og for sig imod Lønningsforhøjelsen, som jeg ogsaa har været med til at stemme for, og som i de fleste Tilfælde, om ikke altid, har været ganske vel motiveret, men man maa gøre sig klart, at Lønningsforhøjelse ikke i og for sig bevirker en Forøgelse af Indtægten. Den kan gøre det, naar Taksen er om at bevilge en jærlig Løn til en udmærket Kunstner, en Skuespiller eller Skuespillerinde eller en fremragende Sanger eller Sangerinde, som kan skaffe Indtægt. Det viser sig saaledes, at en af de bedste Saisoner i de sidste 10 Aar var Saisonen 1888—1889, hvor Indtægten, der ellers bestandig har været under 600,000 Kr., gik op til 637,000 Kr. Hvorfor stede det? Fordi man i den svenske Sanger Edmann havde faaet et udmærket Træklaster. En saadan Lønningsbidgift kan naturligvis betale sig, men man kan sige sig selv, at fordi

man forhøjer Kapellet's Lønninger, stiger Indtægten ikke med en eneste Ore. Og hvorledes stiller Lønningskontoen sig? Naar vi tage Konto L. a. b. og c. tilsammen, saa viser det sig, at efter at det tgl. Teater var rykket ind i sit ny Hus, var den samlede Lønningskonto i 1875 og 1876 300,000 Kr., og nu er den i Gennemsnit for de to sidste Aar 382,000 Kr. Det er altsaa en Stigning af 82,000 Kr. paa Lønningskontoen, som Rigsdagen har været med til at bevilge. Man kan ikke vente, at Teatret skal skaffe sig god Balance, naar dets Udgift stiger med 82,000 Kr. Jeg tror derfor ogsaa, at det er haabløst nu at tænke paa at komme til en virkelig Balance, naar man ikke vil gaa til en Nedsættelse af Lønningskontoen, som dog vil være ret problematisk. Jeg skal bemærke, at det har været Teaterkommissionens Bestræbelse at gennemføre en Reduktion af Lønningerne, at den allerede har foreslaaet en Reduktion i et ikke helt ubetydeligt Omfang, og at den fremdeles vil fortsætte sine Overvejelser paa dette Punkt og se at naa til en Lønningsreform, som kunde give et bedre Resultat. Men jeg skal dog i Forbigaaende bemærke, at det er en meget væsentlig Misforstaaelse, naar de tgl. Skuespillere og Skuespillerinder udtale i deres Adresse, at „Teaterkommissionen af alle de ved det tgl. Teater ansatte kun synes at vælge det kunstnerisk udøvende Personale som Genstand for en Reduktion i Indtægterne.“ Det forholder sig aldeles ikke saaledes. Man er gaaet alle Embedsmændene og Funktionærerne igennem og har nedsat deres Lønninger, hvor man kunde komme til det, og først allerlidst er man kommen til de udøvende Kunstnere. Jeg tror ogsaa, at man har været ret varsom i sine Forslag der, fordi man ingenlunde er blind for, at det netop er disse Kræfter, der skulde bære Teatret og skaffe Indtægt, og det kan derfor ikke nytte at være altfor nøjeregnende overfor dem. Naar man desuagtet har foreslaaet at nedsætte Teuen ret betydeligt, er det ogsaa kun til Dels af Hensyn til den Besparelse, der vil indvindes derved, men det er tillige, fordi man principielt mener, at Teuen er kommen til at spille en Rolle, som den ikke burde spille. Teuen er bleven en alt for væsentlig Del af Skuespillerens Indtægt. Jeg skal saaledes i Forbigaaende nævne, at en Kunstnerinde som Fru Heiberg i sin Glansperiode i Slutningen af Tyrrerne ikke havde mere i Teu end omtrent 1,500 Kr., medens nu en enkelt Kunstner ved Teatret, ganske vist den mest benyttede, naar op til omtrent det tredobbelte. Herved kommer Teuen, som ogsaa